

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719200816
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719200816.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudkýň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovej, ako členiek senátu, v spore žalobcu I. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo F., E. P. D. č. XXXX/X, zastúpeného právnym zástupcom MÉSŽÁROS BARIAKOVÁ advokátska kancelária s.r.o., IČO: 52488047, so sídlom vo Zvolene, P. O. Hviezdoslava č. 344/23, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Lucia Hricová Pradová, advokátka a konateľka, proti žalovanému Generali Poistovňa, a.s., IČO: 35709332, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta č. 3/A, zastúpenému JUDr. Radkom Petruňom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Tehelná č. 189, o zaplatenie 2.644,80 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti medzitýmnému rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 14Csp/13/2019-403 zo dňa 15.01.2020, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým medzitýmnm rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že základ nároku žalobcu je daný (prvý výrok) s tým, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne až v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, z ktorého ťažiskovo vyplynulo, že „žalobca ako poistník a žalovaný ako poisťovateľ uzavreli poisťnú zmluvu o poistení motorových vozidiel so začiatkom poistenia dňa 20.04.2016, predmetom ktorej bolo poistenie prípadnej budúcej zodpovednosti prevádzkovateľa poisteného motorového vozidla (OMV žalobcu) zn. R. G. Fe ev.č. F za škodu spôsobenú jeho prevádzkou vrátane škody na zdraví; dňa 21.07.2017 sa v meste Zvolen stala dopravná nehoda, ktorú zaviniel žalobcu, keď na parkovisku pred obchodným domom Tesco narazil svojim vozidlom (OMV žalobcu) do nákupných košíkov, ktoré v danom čase tlačil N. N. a v dôsledku tejto nehody došlo k poškodeniu zdravia N. N.; žalobca predmetnú poisťnú udalosť nahlásil žalovanému v deň poisťnej udalosti (21.07.2017) a v ten istý deň žalovaný zaslal žalobcovi listinu s názvom „oznámenie o registrácii škodovej udalosti“; dňa 26.07.2017 zamestnávateľ poškodeného spoločnosť T. s.r.o. oznámil Sociálnej poisťovni poisťnú udalosť - pracovný úraz, čím splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 231 ods. 1 písm. h) a i) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, t.j. nešlo o uplatnenie nároku poškodeného na výplatu úrazovej dávky (bolestného), nakoľko na uplatnenie tohto nároku sa v zmysle § 109 ods. 2 a § 184 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení vyžaduje podanie písomnej žiadosti v Sociálnej poisťovni, čo poškodený urobil až dňa 20.12.2018; podľa obsahu spisu sp. zn. 3T/7/2018 bolo dňa 22.10.2017 voči žalobcovi začaté trestného stíhané a bolo mu vznesené obvinenie (uznesenie OR

PZ ODI Zvolen ČVS: ORP-134/DI-ZV-2017 zo dňa 22.10.2017); dňa 15.11.2017 si poškodený N. N. v trestnom konaní uplatnil voči žalobcovi nárok za spôsobenú ujmu na zdraví; v trestnom konaní bol dňa 11.12.2017 vypracovaný znalecký posudok č. 185/2017, ktorý vypracoval I. I. Z., ktorý stanovil z titulu bolestného náhradu v sume 2.644,80 € za 145 bodov; trestným rozsudkom zo dňa 18.04.2018 právoplatným a vykonateľným dňa 18.04.2018 bol žalobca odsúdený za prečin ublíženia na zdraví a súčasne bol zaviazaný na náhradu bolestného v sume 2.644,80 € poškodenému N. N.; nebolo sporné, že žalobca o vedení trestného konania a o uplatnení nároku poškodeného na bolestné v trestnom konaní neinformoval, a to až do skončenia trestného konania, pretože žalobca zaslal žalovanému až právoplatný (trestný) rozsudok; poškodený N. N. sa s nárokom na náhradu škody (bolestné) obrátil priamo na žalovaného, ktorý poškodenému listom zo dňa 28.08.2018 oznámil, že poškodený mal zákonnú možnosť vybrať si, či pri uplatnení nároku na náhradu škody bude postupovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce, resp. zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a že samotný poškodený si uplatnil nárok voči zamestnávateľovi, keďže išlo o pracovný úraz (čo však nebola pravda nakoľko nárok na bolestné si poškodený v Sociálnej poisťovni uplatnil až dňa 20.12.2018), t.j. poškodený sa má s nárokom obrátiť na Sociálnu poisťovňu, ktorá si bude od žalovaného uplatňovať regresný nárok voči žalobcu ako subjektu zodpovedného podľa Občianskeho zákonníka; po odmietnutí plnenia zo strany žalovaného podal dňa 05.11.2018 poškodený N. N. voči žalobcovi ako povinnému z exekučného titulu (trestný rozsudok) návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky v sume 2.644,80 € plus trovy exekúcie, čím voči žalobcovi začala exekúcia a žalobca bol súdnym exekútorom vyzvaný na zaplatenie vymáhanej istiny s príslušenstvom a trovami exekúcie v sume 3.021,96 € v lehote do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie; dňa 06.12.2018 zložil žalobca na účet súdneho exekútora sumu 3.030,- €, čím splnil povinnosť v zmysle exekučného titulu ako aj zaplatil trovy exekúcie; listom zo dňa 28.01.2019 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie sumy 2.644,80 €, pričom žalovaný predmetnú sumu žalobcovi neplnil a zaslal mu svoje stanovisko, ktoré pôvodne zaslal právnenému zástupcovi poškodeného“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie „žalobca ako poistník mal platne uzavretú zmluvu o PZP so žalovaným, platil poistné a v čase škodovej (poistnej) udalosti bola zmluva o PZP platná; podľa Zmluvy o PZP i všeobecných poistných podmienok PZP 13 tak bola poistená zodpovednosť prevádzkovateľa OMV žalobcu za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla (OMV žalobcu) podľa § 427 OZ vrátane zodpovednosti za škodu na zdraví; počas trvania poistenia došlo pri prevádzke OMV žalobcu k škodovej udalosti, t.j. ku škode na zdraví poškodeného N. N.; poistnú udalosť ešte v ten istý deň žalobca ako poistník žalovanému ako poisťovateľovi nahlásil; v dôsledku poškodenia na zdraví vznikol poškodenému N. N. v zmysle § 444 OZ nárok na jednorazové odškodnenie bolesti (bolestné, resp. nárok na náhradu za bolesť); tento nárok na bolestné si poškodený mohol uplatniť od subjektu, ktorý za škodu zodpovedal, t.j. jednak žalobca v zmysle § 427 OZ ako aj zamestnávateľ poškodeného v zmysle § 195 ods. 1 Zákonníka práce; je síce pravda, že dňa 26.07.2017 zamestnávateľ poškodeného nahlásil v Sociálnej poisťovni pracovný úraz, avšak tým si len splnil svoju zákonnú povinnosť a nahlásenie pracovného úrazu nie je možné stotožniť s uplatnením nároku poškodeného na dávky z úrazového poistenia v Sociálnej poisťovni, nakoľko na takéto uplatnenie nároku si vyžadovalo podanie žiadosti samotného poškodeného v Sociálnej poisťovni, k čomu došlo až dňa 20.12.2018; ešte podstatne skôr predtým (dňa 15.11.2017) si nárok na bolestné poškodený N. N. uplatnil priamo voči žalobcovi v trestnom konaní; poškodený si tak primárne (a v tom čase v súlade so zásadou jedného odškodnenia jednej škodovej udalosti) svoj nárok uplatnil od samotného škodcu a nie od svojho zamestnávateľa, ako to tvrdil počas celého konania žalovaný; v trestnom konaní bol následne žalobca (škodca) zaviazaný na náhradu bolestného v sume 2.644,80 € poškodenému (exekučný titul bol vykonateľný dňa 18.04.2018); následne sa s týmto exekučným titulom s určenou výškou náhrady za bolesť obrátil poškodený v súlade s § 15 ods. 1 zákona o PZP na žalovaného ako poisťovateľa žalobcu (poistníka), čím vznikla u žalovaného zákonná ako aj zmluvná povinnosť poškodenému nahradiť škodu za žalobcu; žalovaný však odmietol plniť, pričom ako dôvod odmietnutia plniť uviedol, že poškodený si nárok uplatnil od zamestnávateľa (čo nebola pravda, nakoľko si poškodený v tom čase uplatnil nárok len od žalobcu, resp. aj od poisťovateľa žalobcu) a odkázal poškodeného, aby si nároky riešil z dávok úrazového poistenia v Sociálnej poisťovni; žiadny iný dôvod odmietnutia plnenia (najmä nie ten, že žalobca mu neposkytol súčinnosť v trestnom konaní, resp. o uplatnení nároku v trestnom konaní ho neinformoval) neuviedol; podľa § 797 ods. 4 OZ pritom dôvod odmietnutia plnenia už nie je možné dodatočne meniť, t.j. argumentácia žalovaného počas sporu v tom smere, že žalovaný má možnosť odmietnuť alebo krátiť poistné plnenie pre neposkytnutie súčinnosti žalobcom je už preto irelevantná; rovnako nie je správna argumentácia žalovaného, že zákon o PZP neumožňuje,

aby poisťovateľ plnil priamo poisťníkovi (žalobcovi); je pravda, že zákon o PZP preferuje ako príjemcu poistného plnenia samotného poškodeného (§ 4 ods. 2 a § 15 ods. 1), resp. príslušné subjekty (§ 4 ods. 4), avšak ráta aj s možnosťou, že samotný poisťník nahradí škodu poškodenému a to v § 5 ods. 1 písm. d), výkladom a contrario ktorého možno jednoznačne dospieť k záveru, že poisťovateľ je povinný nahradiť také plnenie, ktoré poistený uhradil v rozsahu ustanovenom osobitnými predpismi (§ 444 OZ), resp. v rámci právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade škody; okrem § 5 ods. 1 písm. d) zákona o PZP súd poukazuje aj na ustanovenie § 797 ods. 1 in fine OZ, podľa ktorého právo na plnenie má aj ten, na ktorého zodpovednosť za škody sa poistenie vzťahuje (poistený); pripustenie takého výkladu, že poistený v zmysle zákona o PZP nemá možnosť od poisťovateľa domáhať sa plnenia, ktoré sám poistený nahradí poškodenému (keďže poisťovateľ odmietne plniť), by viedlo k neprípustnému záveru, že poisťovateľ môže pokojne inkasovať poistné z poistnej zmluvy a v prípade poistnej udalosti jednoducho nebude plniť, poistený pod tlakom exekúcie bude musieť plniť poškodenému sám a potom poisťovateľ takéto plnenie odmietne poistenému preplatiť; aj keď žalovaný nebol účastníkom trestného konania, v ktorom bol žalobca ako poisťník zaviazaný na náhradu škody (bolestného), žalobca nehradil nad rámec povinnosti uloženej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím (trestného) súdu o náhrade škody; je možné súhlasiť s tým, že ak by žalovaný mal vedomosť o trestnom konaní, mohol vplyvať, resp. namietat' uplatnenú výšku náhrady za bolesť v trestnom konaní a teda možno súhlasiť s tým že došlo k porušeniu zákonnej i zmluvnej povinnosti na strane žalobcu a táto skutočnosť by potom mohla byť prípadným dôvodom na krátenie poistného plnenia; podľa § 5 ods. 2 zákona o PZP i všeobecných poistných podmienok (čl. X bod 8) v prípade neposkytnutia súčinnosti zo strany poisťníka je možné krátiť alebo odmietnuť plnenie, avšak nejde o jednoznačné ustanovenie, naopak ponecháva v podstate na svojvôli poisťovateľa, či úplne alebo čiastočne odmietne plniť a vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o PZP je takéto nejednoznačné ustanovenie, pripúšťajúce rôzny výklad, potrebné vykladať v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 OZ), čo znamená, že v prípade neposkytnutia súčinnosti poisťníka poisťovateľovi, bez bližšieho určenia kritérií na krátenie alebo úplné odmietnutie plnenia, je poisťovateľ podľa názoru súdu oprávnený len krátiť poistné plnenie; akokoľvek (ako už bolo vyššie uvedené) poisťovateľ ale neodmietol plnenie z dôvodu neposkytnutia súčinnosti žalobcom v trestnom konaní, ale z iného dôvodu (že si má poškodený nárok riešiť so Sociálnou poisťovňou), t.j. s poukazom na ustanovenie § 797 ods. 4 in fine OZ potom už tento dôvod nie je možno dodatočne meniť a teda aj následná argumentácia žalovaného v spore o možnosti odmietnuť alebo krátiť plnenie, je irelevantná; v tejto súvislosti súd konštatuje, že by pokojne mohlo dôjsť k tomu, že by si poškodený nárok ani neuplatnil zo systému úrazového poistenia v Sociálnej poisťovni, ale domáhal by sa nároku len od poškodenému (k čomu aj v prejednávanej veci až do 20.12.2018 došlo); žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti porušil svoju zákonnú (i zmluvnú) povinnosť plniť za žalobcu (poisťníka) poškodenému náhradu škody z dôvodu, ktorý nebol správny a súladný či už so zákonom alebo zmluvou, odmietol teda plniť bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho musel žalobca pod hrozbou exekúcie nahradiť škodu poškodenému sám, z vlastných prostriedkov, čím žalobca plnil to, čo mal plniť v zmysle § 4 ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP žalovaný za žalobcu; ak tak žalobca urobil, je žalovaný v zmysle § 5 ods. 1 písm. d) nahradiť žalobcovi plnenie (náhrady za bolesť), ktoré neprekročilo rozsah náhrady podľa osobitných predpisov (§ 444 OZ), resp. ktoré neprekročilo rozsah náhrady určenej právoplatným rozhodnutím trestného súdu (2.644,80 €), v ktorom súd vychádzal zo znaleckého posudku, ktorým bola výška náhrady za bolesť určená; to, že poškodený si potom, ako žalobca (škodca) v plnom rozsahu uspokojil jeho nárok na bolestné v zmysle exekučného titulu (trestného rozsudku) v rámci exekúcie, duplicitne (a teda neoprávnene - v rozpore so zásadou jedného odškodnenia jednej škodovej udalosti) uplatnil nárok na „bolestné“ aj zo systému úrazového poistenia v Sociálnej poisťovni, nie je možné pričítať na ťarchu a v neprospech žalobcu; základ nároku je tak podľa názoru súdu daný a je daný aj aktívna vecná legitímácia žalobcu ako i pasívna vecná legitímácia žalovaného; nakoľko skutkovo i právne totožná vec nie je predmetom ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít a nakoľko je v spore namietaná aj výška nároku žalobcu (v súdnom spise sa navyše nachádzajú tri rôzne lekárske posudky týkajúce sa stanovenia počtu bodov na účely určenia bolestného), súd považoval v zmysle § 214 CSP za účelné rozhodnúť najskôr len o základe uplatneného nároku medzitémnym rozsudkom; otázky, ktoré sa týkajú základu nároku, možno totiž riešiť len v medzitémnom rozsudku; právnym základom veci je všetko, čo nemožno podriaďiť pod pojem výška uplatneného nároku, to znamená, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich; po právoplatnosti medzitémneho rozsudku sa súd potom môže v ďalšom konaní prípadne zaoberať už len výškou uplatneného nároku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/194/2017 zo dňa 11.12.2017); na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že základ nároku žalobcu je daný.

1.4 Súd prvej inštancie napadnutým medzitýmym rozsudkom ťažiskovo rozhodol s poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 4 písm. d), § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 427 ods. 1 a 2, § 444, § 788 ods. 1, § 789 ods. 2, § 797 ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. j), § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 4 písm. a), § 5 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 2 písm. c), § 10 ods. 3, § 11 ods. 6, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“).

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti medzitýmym rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 09.03.2020 (č.l. 420-424 spisu); nesúhlasil s výrokom medzitýmneho rozsudku o danosti základu nároku žalobcu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý medzitýmny rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v odvolaní v podrobnostiach v podstate argumentoval, že z dôvodu vzniku pracovného úrazu u poškodeného bolo v zmysle zásady špeciality nevyhnutné uplatňovať jeho nároky podľa Zákonníka práce a subjekt zodpovedný za náhradu škody má byť zamestnávateľ poškodeného, pričom týmto spôsobom dôjde aj k zabráneniu duplicitného odškodnenia poškodeného ako v prejednávanej spore; poškodený tak bol povinný uplatniť svoj nárok na náhradu škody voči svojmu zamestnávateľovi (jeho zodpovednosť je koncipovaná objektívne bez ohľadu na zavinenie), resp. voči Sociálnej poisťovni a to z dôvodu špeciality Zákonníka práce pred Občianskym zákonníkom; po zaplatení náhrady škody poškodenému zo strany Sociálnej poisťovne si táto svoj regresný nárok môže podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. uplatniť u poisťovateľa škodcu (žalovaného), pričom tento nárok poisťovne už nie je nárokom na náhradu škody (z tohto dôvodu Sociálna poisťovňa pri uplatnení regresného nároku neskúma a ani nezohľadňuje prípadné plnenie škodcu, resp. jeho poisťovne, čo môže viesť k duplicitnému plneniu); pokiaľ teda žalobca plnil poškodenému bolestné, napriek tomu, že poškodený sa mal so svojim nárokom obrátiť na Sociálnu poisťovňu, plnil niečo, čo žalovaný nebol povinný plniť podľa zákona č. 381/2001 Z. z.; z tohto dôvodu nesúhlasil s posúdením aktívnej vecnej legitímácie a pasívnej vecnej legitímácie v prejednávanej spore zo strany súdu prvej inštancie; nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že zo zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva povinnosť poisťovne nahradiť škodcovi (poistenému) plnenie vyplatené poškodenému; v tejto súvislosti argumentoval, že takéto plnenie poskytnuté škodcom poškodenému nepredstavuje bezdôvodné obohatenie, pretože je kryté zodpovednosťou vzťahom škodcu a poškodeného; nárok škodcu na náhradu poskytnutého plnenia nevyplýva ani z podstaty zákona č. 381/2001 Z. z. a ani z ustanovenia § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pred ktorým má prednosť špeciálna úprava zákona č. 381/2001 Z. z.; na základe uvedeného považoval napadnutý medzitýmny rozsudok za nesprávny a nezákonný a navrhol jeho zmenu v zmysle zamietnutia žaloby žalobcu, resp. v zmysle vyslovenia, že základ nároku žalobcu nie je daný.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.03.2020 (č.l. 476-479 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu nesúhlasil s podaným odvolaním a navrhol potvrdenie napadnutého medzitýmneho rozsudku súdu prvej inštancie; ťažiskovo argumentoval v prospech názoru, že zodpovednosť jedného subjektu nevyklučuje zodpovednosť druhého subjektu a poškodený má právo na výber, od ktorého škodcu si uplatní svoj nárok na náhradu škody, pretože povinnosť poškodeného uplatniť svoj nárok na náhradu škody výlučne voči Sociálnej povinnosti zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevyplýva; vyjadril názor, že v prípade postupu prezentovaného žalovaným by nastali paradoxné situácie, kedy by škodca nemohol byť v trestnom konaní zaviazaný na náhradu škody poškodenému zamestnancovi alebo by škodca vlastne nezodpovedal za spôsobenú škodu, resp. by nemusel niesť dôsledky svojho konania v podobe povinnosti nahradiť spôsobenú škodu; vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného ohľadne postupu Sociálnej poisťovne vyjadril názor, že pre prejednaný spor je bez právneho významu prípadný postup Sociálnej poisťovne a na plnenie vyplatené Sociálnou poisťovňou poškodenému nemal tento nárok; poukázal na skutočnosť, že v priebehu konania si voči nemu Sociálna poisťovňa uplatnila regresný nárok za plnenie vyplatené poškodenému, o čom upovedomil žalovaného, ale tento odmietol plniť; súhlasil aj s posúdením súdu prvej inštancie, že poškodený si voči nemu nárok na náhradu škody uplatnil skôr ako voči Sociálnej poisťovni; vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že nemal poškodenému nič plniť zdôraznil, že nárok poškodeného uhradil z dôvodu, že bolo voči nemu vedené exekučné konanie, t.j. z jeho strany nešlo o dobrovoľné konanie; nakoniec podrobne argumentoval, že

povinnosť plniť poškodenému mal v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. práve žalovaný, čo však neurobil a namiesto plnenia poškodenému ho vystavil exekučnému konaniu; na základe uvedeného žalobca navrhol potvrdenie medzitýmneho rozsudku súdu prvej inštancie.

2.3 Žalovaný v odvolacej replike zo dňa 11.05.2020 (č.l. 490-492 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrval na svojej odvolacej argumentácii; osobitne zdôraznil, že sa nebráni vyplatiť poisťné plnenie, bráni sa len duplicitnej výplate poisťného plnenia žalobcovi ako aj Sociálnej poisťovni.

2.4 Odvoláciu repliku doručil súd prvej inštancie právnenému zástupcovi žalobcu na vedomie dňa 14.05.2020 (č.l. 515 spisu).

2.5.1 Podľa § 382 C.s.p., ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

2.5.2 V priebehu odvolacieho konania vyzval odvolací súd uznesením č.k. 17CoCsp/23/2020-519 zo dňa 25.08.2021 žalobcu a žalovaného, aby sa do 10 dní od doručenia tohto uznesenia vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 511 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka v prejednávacom spore.

2.5.3 Dňa 20.09.2021 doručil žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu vyjadrenie zo dňa 20.09.2021 (č.l. 540-542 spisu), v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s aplikáciou ustanovenia § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 511 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka v prejednávacom spore v podstate odôvodnením, že to odporuje účelu zákona č. 381/2001 Z. z., ktorým je náhrada škody poškodenému za škodcu (poisteného) z povinného zmluvného poistenia, pretože v dôsledku aplikácie uvedených ustanovení by sa na plnení poskytnutému poškodenému z povinného zmluvného poistenia poisťovňa (žalovaný) ako aj poistený (žalobca) ako solidárni dlžníci podieľali rovným dielom, t.j. poisťné plnenie by bolo limitované len polovicou sumy poisťného plnenia, čo však zjavne nebolo úmyslom zákonodarcu; súčasne zdôraznil, že v prejednávacom spore sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, preto použitie analogických ustanovení v neprospech spotrebiteľa by spôsobilo ich absolútnu neplatnosť, pričom v prípade spotrebiteľských zmlúv je potrebné hľadať analogické ustanovenia v prospech spotrebiteľa; na záver argumentoval, že v prípade analogického použitia ustanovení Občianskeho zákonníka je najdôležitejšie mať na zreteli samotný účel a zmysel existencie povinného zmluvného poistenia, ktorý je nárok poisteného voči poisťovni na náhradu ním spôsobenej škody poškodenému, t.j. plnenie poisťovne poškodenému namiesto poisteného škodcu

2.5.4 Dňa 19.09.2021 doručil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu vyjadrenie zo dňa 17.09.2021 (č.l. 534-535 spisu), v ktorom uviedol, že nesúhlasí s použitím ustanovenia § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 511 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka v prejednávacom spore; zdôraznil, že v prejednávacom spore má podľa jeho názoru pri uplatňovaní náhrady škody prednosť aplikácia Zákonníka práce pred Občianskym zákonníkom, pričom aplikácia Zákonníka práce znamená nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a súčasne nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore; žalobca plnil poškodenému bolestné napriek tomu, že tento sa mal s nárokom na náhradu škody obrátiť na Sociálnu poisťovňu, preto žalobca plnil niečo, čo žalovaný nebol povinný plniť v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. ani poisťnej zmluvy; zákonný ani zmluvný nárok žalobcu na náhradu tohto plnenia neexistuje, pretože zákon č. 381/2001 Z. z. ani poisťná zmluva škodcovi (žalobcovi) proti poisťovateľovi (žalovanému) nepriznáva nárok na náhradu plnenia, ktoré dobrovoľne poskytol poškodenému, pričom k opačnému záveru nemožno dospieť ani prostredníctvom analógie; vyjadril názor, že použitie analógie by v tomto prípade znamenalo obchádzanie zákonom predpokladaného poisťného systému; v tejto súvislosti poukázal na to, že zákon č. 381/2001 Z. z. určuje proces šetrenia poisťnej udalosti, v zmysle ktorého poisťovňa má nárok na prešetrenie poisťnej udalosti vo vlastnej réžii za zákonom predpokladanej súčinnosti škodcu a poškodeného s tým, že ak žalobca tento proces obišiel tým, že poškodenému samostatne a bez súhlasu poisťovne plnil, musí znášať dôsledky s tým spojené; ďalej vyjadril názor, že ak by zákonodarca mienil odškodňovať priamo škodcu poisťnej udalosti, bol by takýto nárok škodcu v zákone č. 381/2001 Z. z. zakotvený; tento zákon však svojím charakterom a podstatou slúži na odškodňovanie poškodeného ako osoby postihnutej škodovou udalosťou spôsobenou škodcom; len poškodený má v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. právo obrátiť sa s nárokom na náhradu škody priamo proti poisťovni a len poškodenému môže poisťovňa poskytnúť

poistné plnenie; inak povedané z ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva len právo poisteného (žalobcu), aby poisťovateľ (žalovaný) za neho nahradil škodu poškodenému a nevyplýva z nich aj právo poisteného (žalobcu) na poistné plnenie; cieľom zákona č. 381/2001 Z. z. nie je ochrana škodcu; z hľadiska prejednávaneho sporu sa preto podľa žalovaného nejedná o medzeru v zákone, ale o to, že zákonodarca zrejme nechcel priznať „poškodenému“ (zrejme správne škodcovi - poznámka odvolacieho súdu) nárok voči poisťovni; odhliadnuc od uvedeného žalovaný zdôraznil, že z dôvodu nečinnosti a neposkytnutia súčinnosti predpokladanej zákonom č. 381/2001 Z. z. zo strany žalobcu mu ani nevznikla povinnosť nahradiť škodu ani samotnému poškodenému a už vôbec nie žalobcovi ako škodcovi, pretože v tomto prípade ide o výluk z poistenia ako sankcia za porušovanie povinností škodcu podľa zákona č. 381/2001 Z. z. na čo v priebehu konania poukázal aj vo svojom vyjadrení zo dňa 11.05.2020; uzavrel, že zákon č. 381/2001 Z. z. ani poistná zmluva nárok škodcu voči poisťovateľovi na náhradu plnenia, ktoré dobrovoľne poskytol poškodenému, nepozná (neupravuje) a takýto nárok nemožno odvodiť ani analogicky.

2.5.5 Vyjadrenia doručil odvolací súd stranám navzájom na vedomie (č.l. 553 spisu; č.l. 554 spisu).

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednanom spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a medzitimným rozsudkom súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

4.4 Podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

4.5 Podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dlžník v rozsahu uplatneného nároku dlh sám splnil, je oprávnený požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov. Pokiaľ nemôže niektorý z dlžníkov svoj podiel splniť, rozvrhne sa tento podiel rovnakým dielom na všetkých ostatných.

4.6.1 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým medzitimným rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k existencii (danosti) nároku žalobcu na náhradu plnenia, ktoré poskytol poškodenému ako náhradu škody vzniknutú pri škodovej udalosti (nehode) zo dňa 21.07.2017 (okrem záveru, že tento nárok vyplýva z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z. a contrario), v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na tieto v tomto rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a súčasne dospel k správnejmu záveru o danosti (existencii) nároku žalobcu; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal

vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6.2.1 Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že v prejednávanom spore bolo účelné najskôr rozhodnúť o základe žalobcom uplatneného nároku (§ 214 ods. 1 C.s.p.); preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými otázkami týkajúcimi sa základu nároku žalobcu tak, aby v ďalšom konaní mohla byť predmetom konania už len výška nároku, preto mohol odvolací súd pristúpiť k posúdeniu vecnej správnosti výroku napadnutého medzitémneho rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie (v podrobnostiach bod 1.2 odôvodnenia tohto rozsudku), z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

4.6.2.2 Z obsahu spisu vyplýva, že obrana žalovaného v prejednávanom spore ťažiskovo spočívala v tvrdení, že pokiaľ úraz, ktorý utrpel poškodený v dôsledku škodovej udalosti zavinenej žalobcom dňa 21.07.2017, je súčasne pracovným úrazom podľa Zákonníka práce, mohol si poškodený uplatniť náhradu škody výlučne cestou svojho zamestnávateľa v Sociálnej poisťovni (t.j. podľa žalovaného ide o špeciálnu právnu úpravu vylučujúcu uplatnenie iných právnych úprav náhrady škody) a uplatnenie náhrady škody poškodeným z iného zodpovednostného systému (§ 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) od žalobcu je v tomto prípade vylúčený, preto žalovaný ani nebol za žalobcu povinný plniť poškodenému náhradu škody z poistenia zodpovednosti žalobcu v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z.; podľa žalovaného z tohto dôvodu plnenie náhrady škody žalobcom žalovanému nie je kryté poistením zodpovednosti podľa zákona č. 381/2001 Z. z., pretože žalobca plnil poškodenému niečo, čo nebol povinný; súd prvej inštancie dospel v napadnutom medzitémnom rozsudku v tomto smere k opačnému záveru, podľa ktorého právna úprava zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú zamestnancovi (poškodenému) pracovným úrazom podľa Zákonníka práce nemá prednosť pred inými právnymi úpravami zodpovednosti za škodu z totožnej škodovej udalosti a poškodený si mohol podľa vlastného uváženia vybrať zodpovednostný systém, z ktorého si uplatní náhradu škody spôsobenú žalobcom v dôsledku škodovej udalosti zo dňa 21.07.2017, pričom náhradu škody si najskôr uplatnil voči žalovanému v trestnom konaní, ktoré skončilo odsudzujúcim rozsudkom žalobcu, v rámci ktorého mu bola uložená aj povinnosť nahradiť poškodenému škodu v sume 2.644,80 €; odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, keď v tomto smere poukazuje na odôvodnenie napadnutého medzitémneho rozsudku (body 65.1 až 65.8 odôvodnenia napadnutého medzitémneho rozsudku), s ktorým sa v tomto rozsahu stotožnil (§ 378 ods. 2 C.s.p.); na správnosti uvedeného názoru súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nič nezmenila ani odvolacia argumentácia žalovaného, ktorá bola v podstatných bodoch prednesená už v konaní pred súdom prvej inštancie a súd prvej inštancie sa s ňou v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal; nad tento rozsah preto odvolací súd už len poukazuje na skutočnosť, že existencia viacerých zodpovednostných systémov je výhodná pre poškodeného, pretože si má možnosť vybrať pre neho najvýhodnejší (s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/2014 zo dňa 05.06.2014 je neprípustná len ich kombinácia), preto nie je ani rozumný (legitímny) dôvod jeden zodpovednostný systém uprednostňovať, keď to z právnej úpravy ani len implicitne nevyplýva; z dokazovania navyše vyplynul záver, že poškodený sa v prvom rade rozhodol pre uplatnenie náhrady škody proti žalobcovi ako škodcovi v zmysle § 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (dňa 15.11.2017) a až neskôr (20.12.2018) si uplatnil náhradu škody aj v Sociálnej poisťovni; nič na tom nemení ani poukaz žalovaného na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 170/2011 zo dňa 29.04.2011, pretože k záveru o správnosti napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov o zamietnutí žaloby poškodeného o náhradu škody s odôvodnením, že náhradu škody si mal poškodený uplatniť voči Sociálnej poisťovni, dospel ústavný súd len z dôvodu, že v tam posudzovanom prípade neboli splnené podmienky zodpovednosti škodcu za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka (t.j. opačne ako v prejednávanom spore), pričom s poukazom žalovaného na ďalšie rozhodnutia súdov sa už vysporiadal aj súd prvej inštancie; bez právneho významu z hľadiska posudzovanej právnej otázky je aj odvolacia argumentácia žalovaného o hrozbe duplicitného odškodnenia poškodeného v prípade neuplatnenia nároku na náhradu škody prioritne voči Sociálnej poisťovni ako aj odvolacia argumentácia žalovaného o povahe regresného nároku Sociálnej poisťovne podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože samotná aplikačná prax nemohla mať vplyv na právne posúdenie predmetnej otázky v prejednávanom spore; na základe uvedeného sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že práva

úprava zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú zamestnancovi (poškodenému) pracovným úrazom podľa Zákonníka práce nemá prednosť pred inými právnymi úpravami zodpovednosti za škodu z totožnej škodovej udalosti a pokiaľ si poškodený voči žalobcovi uplatnil náhradu škody v trestnom konaní, ktorá bola krytá poistením zodpovednosti žalobcu podľa zákona č. 381/2001 Z. z. bol žalovaný v zásade povinný túto škodu za žalobcu poškodenému nahradiť.

4.6.2.2.1 Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca v rozpore s ustanovením § 10 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. neoznámil žalovanému uplatnenie náhrady škody poškodeným v trestnom konaní; súd prvej inštancie v tomto smere dospel k záveru, že táto skutočnosť vzhľadom na nejednoznačnosť zmluvného dojednania a spotrebiteľský charakter poistnej zmluvy nemôže byť dôvodom na úplné odmietnutie plnenia podľa § 5 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z.; vo všeobecnosti pre záver o splnení podmienok na úplné odmietnutie plnenia pre neposkytnutie súčinnosti škodcu budú nepochybne podstatné konkrétne skutkové okolnosti posudzovaného prípadu; aj súdna prax dospela k záveru, že neposkytnutie súčinnosti škodcu môže byť dôvodom na čiastočné krátenie (poistného) plnenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/148/2014 zo dňa 31.05.2016); odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore neboli splnené podmienky na úplné odmietnutie plnenia žalobcovi zo strany žalovaného (bod 68 odôvodnenia napadnutého medzitimného rozsudku); splnenie zákonných podmienok na prípadné krátenie plnenia už bude predmetom posudzovania uplatneného nároku žalobcu ohľadne jeho výšky (t.j. predmetom ďalšieho konania); pre úplnosť však odvolací súd udáva, že ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak poisťiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť“, nie je aplikovateľné v prejednávanom spore, pretože je účinné až od 01.10.2018 (§ 879u Občianskeho zákonníka), pričom poistná zmluva bola uzavretá dňa 20.04.2016 a žalovaný odmietol plniť listom zo dňa 28.08.2018.

4.6.2.3.1 Ďalšia obrana žalovaného v prejednávanom spore spočívala v tvrdení, že zo zákona č. 381/2001 Z. z. nevyplýva právo škodcu (poisteného) na plnenie, ktoré je možné poskytnúť len poškodenému; medzi stranami nebola sporná existencia poistenia v čase škodovej udalosti ani riadne plnenie povinností žalobcu z poistnej zmluvy v čase škodovej udalosti.

4.6.2.3.2 Predmetom konania v prejednávanom spore je nárok žalobcu proti žalovanému na zaplatenie sumy 2.644,80 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody vyplatenej poškodenému zo strany škodcu (žalobcu), ktorého zodpovednosť za náhradu škody bola krytá poistením u žalovaného; v rámci právneho posúdenia veci bolo preto nevyhnutné zodpovedať otázku, či škodca, ktorý zaplatil poškodenému náhradu škody krytú poistením jeho zodpovednosti za škodu, má voči poisťovni nárok na náhradu vyplateného plnenia, a ak áno, z akého právneho dôvodu; súd prvej inštancie vyvodil existenciu takéhoto nároku škodcu (žalobcu) priamo zo zákona č. 381/2001 Z. z. (§ 5 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z. z. a contrario); s týmto právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie sa však odvolací súd nestotožnil, keď podľa odvolacieho súdu priamy nárok škodcu na náhradu zaplatenej náhrady škody zo zákona č. 381/2001 Z. z. nevyplýva (zákon č. 381/2001 Z. z. posudzovanú situáciu výslovne nerieši).

4.6.2.3.3 V rámci hľadania do úvahy prichádzajúceho právneho dôvodu, ktorý by založil nárok žalobcu na náhradu vyplateného plnenia voči žalovanému, dospel odvolací súd k záveru, že v tomto prípade nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného ako poisťovne na úkor žalobcu, pretože žalovanú sumu 2.644,80 € plnil žalobca na základe trestného rozsudku ako škodca v rámci zodpovednostného vzťahu (náhrada škody) medzi ním a poškodeným (t.j. nešlo o plnenie bez právneho dôvodu); súčasne podľa odvolacieho súdu nejde v tomto prípade ani o obdobu vzťahu dlžníka a ručiteľa, pretože v prípade žalobcu (škodcu) a žalovaného (poisťovne) ide vo vzťahu k poškodenému o samostatné právne vzťahy s rôznym právnym základom, ktoré spojuje totožnosť plnenia, kým v prípade dlžníka a ručiteľa vystupuje do popredia akcesorita ručenia ako aj stanovené zákonné pravidlá vzájomného vypořádania v prípade plnenia ručiteľa za dlžníka.

4.6.2.3.4 Aj keď právny vzťah z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (t.j. právo poisteného, aby poisťovňa za neho zaplatila poškodenému náhradu škody z poistenia zodpovednosti) existuje len medzi žalobcom (poistený) a žalovaným (poisťovateľ), na základe ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. má poškodený možnosť uplatniť náhradu škody spôsobenej poisteným škodcom aj priamo proti poisťovateľovi (žalovanému); je zjavné, že v tomto prípade vo vzťahu k poškodenému vystupujú dva subjekty, ktoré majú po splnení zákonných podmienok

povinnosť plniť poškodenému tú istú náhradu škody (rovnaké plnenie) aj keď z rozdielnych právnych dôvodov (t.j. zodpovednostný vzťah v prípade škodcu, resp. právo na plnenie upravené osobitným zákonom č. 381/2001 Z. z., ktoré má svoj základ v zmluvnom vzťahu medzi škodcom a poisťovňou); medzi škodcom a poisťovňou ide v tomto prípade vo vzťahu k poškodenému o tzv. nepravú (falošnú, resp. faktickú) solidaritu; zákon č. 381/2001 Z. z. ani Občiansky zákonník neobsahuje výslovnú úpravu vzájomného vyporiadania škodcu a poisťovne v prípade plnenia náhrady škody poškodenému jedným z nich; na vyplnenie tejto medzery v práve (medzery v platnej právnej úprave) preto podľa odvolacieho súdu prichádza do úvahy vysporiadanie vzájomného vzťahu škodcu a poisťovne v prípade uvedeného plnenia analogicky (§ 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka) ako v prípade vyporiadania medzi solidárne zaviazanými dlžníkmi (§ 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

4.6.2.3.5 Za medzeru v zákone z tohto hľadiska je potrebné podľa odvolacieho súdu vnímať neúplnosť zákona č. 381/2001 Z. z., pretože pre daný (posudzovaný) prípad chýba aplikovateľný právny predpis, ktorý by však musel existovať, keby bol zákonodarca dôsledný vzhľadom na „plán zákonodarstva“ (porovnaj Melzer, F.: Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vydání; praha : C. H. Beck, 2011, str. 223), inými slovami vzhľadom na účel zákona č. 381/2001 Z. z.; účelom zákona č. 381/2001 Z. z. je náhrada škody poškodenému za (poisteného) škodcu; po splnení zákonných podmienok má škodca právo, aby za neho poisťovňa nahradila škodu, ktorú spôsobil (§ 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z.); zo zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva, že úmyslom zákonodarcu jednoznačne nebol stav, aby vzniknutú škodu v prípade existencie platného poistenia zodpovednosti hradil poškodenému škodca (poistený); v tomto smere sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalovaného, že zákonodarca zrejme nechcel priznať škodcovi nárok voči poisťovni na náhradu plnenia, pretože to zo zákona č. 381/2001 Z. z. nevyplýva a odporuje to účelu zákona; nedostatok právnej úpravy v podobe vyporiadania vzťahu medzi škodcom a poisťovňou v prípade, že spôsobenú škodu napriek existencii platného poistenia nahradí poškodenému priamo škodca, považuje odvolací súd za otvorenú medzeru v právnej úprave; odvolací súd vychádzal z názoru, že zákonodarca pri tvorbe právneho predpisu spravidla vychádza z toho, čo je bežné, z tzv. normálnych prípadov, pričom osobitné, špecifické situácie, ktoré život prináša, môžu uniknúť jeho pozornosti; v takýchto prípadoch nemôžu súdy postupovať formalisticky a zohľadniť iba doslovné znenie zákona, ktorého aplikácia môže mať protiústavné dôsledky; v prípadoch medzery zákona, ak sú dané podmienky pre dotváranie práva súdom, je súd k dotváraniu práva nielenže oprávnený, vychádzajúc z princípu rovnosti, dokonca povinný; inštitút analógie je tak legitímnou metódou aplikácie práva a využíva sa v prípadoch, ak určitý spoločenský vzťah nie je upravený konkrétnym ustanovením príslušného zákona, resp. iného právneho predpisu, t.j. ide o prípad tzv. analogia legis, resp. ak existuje spoločenský vzťah, na ktorý nepamätá právna norma, ktorá by ho regulovala, t.j. ide o tzv. analogia iuris (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 388/2018 zo dňa 16.10.2018); v prípade medzery v práve (právnej úprave), tak do úvahy pripadá jej vyplnenie na základe analógie legis, ktorá je možná ak: (1) určitá skutočnosť nie je právne upravená; (2) existuje právna regulácia, ktorá túto (právom neupravenú) skutočnosť reguluje podobne v určitých smeroch a nakoniec (3) existuje väzba medzi právom neregulovanou skutočnosťou, ktorá má podobné alebo rovnaké právne dôsledky ako skutočnosť, ktorá je priamo regulovaná právnymi normami; z hľadiska komparatívneho pohľadu možno dať do pozornosti aj právnu úpravu v Českej republike, keď podľa § 2865 druhá veta zákona č. 89/2012 Sb. (Občiansky zákonník) platí, že „nahradil-li pojištěný škodu nebo újmu, na niž se vztahuje pojištění, má proti pojistiteli právo na náhradu až do výše, do které by jinak byl povinen plnit poškozenému pojistitel“, ktorá právna úprava vychádza z ustanovenia § 44 ods. 3 zákona č. 37/2004 Sb. o pojištění smlouvě v znení účinnom do 31.12.2013, podľa ktorého „uhradil-li pojištěný škodu, za kterou odpovídá přímo poškozenému, má proti pojistiteli právo na úhradu vyplacené částky, a to až do výše, do které by jinak byl povinen plnit poškozenému pojistitel“; na základe dokazovaním zistených skutkových okolností prejednávaneho sporu je preto základ nároku žalobcu aj podľa odvolacieho súdu daný, pričom samotná výška plnenia bude limitovaná výškou poistného plnenia, ktoré bol žalovaný povinný (za žalobcu) plniť poškodenému v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. (vrátane zohľadnenia prípadného krátenia).

4.6.2.3.6 Vzhľadom na námietku žalobcu proti analogickej aplikácii (§ 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka) ustanovenia § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka v prejednávanom spore, t.j. vyporiadanie vzájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako nepravými solidárnymi dlžníkmi obdobne ako v prípade vnútorného vyporiadania medzi solidárne zaviazanými dlžníkmi pre prípad splnenia celého dlhu len jedným z nich, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v rámci vzájomného vysporiadania medzi žalobcom (škodcom) a žalovaným (poistiteľom) neprichádza do úvahy rovnosť podielov (§ 511

ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože spôsob vysporiadania vzťahu medzi žalobcom (škodcom) a žalovaným (poistiteľom) vyplýva z právneho predpisu, t.j. konkrétne z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu (presne špecifikované zákonom); rovnosť podielov v zmysle § 511 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy len ak právny predpis, rozhodnutie súdu, resp. dohoda účastníkov neustanovuje inak, pričom právnym predpisom je v tomto prípade práve zákon č. 381/2001 Z. z.; z rovnakého dôvodu nemôže prichádzať do úvahy ani vysporiadanie vzťahu medzi škodcom a poisťovňou v prípade, že náhradu škody uhradí poškodenému poisťovňa; v prípade plnenia náhrady škody poškodenému zo strany škodcu (žalobca) tak bude poisťiteľ (žalovaný) povinný v rámci vnútorného vysporiadania povinný nahradiť škodcovi (žalobcovi) všetko, čo by inak bol podľa zákona č. 381/2001 Z. z. a poistnej zmluvy za škodcu povinný nahradiť poškodenému; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadala súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadala.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý medzitýmny rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ani jeho právne posúdenie veci ohľadne danosti základu nároku žalobcu sa však podľa názoru odvolacieho súdu obsahom uplatnených odvolacích dôvodov žalovanému nepodarilo spochybníť (body 4.6.1 až 4.6.2.3 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

8. Nakoľko v tomto prípade nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, odvolací súd nerozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania; o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).